

Kapitel 1.

När han minst anade det blev han upphunnen av sitt förflutna. Mitt i ett telefonsamtal med sin redaktör i Stockholm, Lisa. Hon hade en fråga om en av bilderna till hans artikel. Han klickade på sök, skrev in Zantedeschia och bilden hoppade snällt fram på skärmen, en driva av vita kallor på stranden av ett hav.

”Ja?”

”Jag ser en mörk skugga ute i vattnet. Är det en val?”

”Ja.”

”Vad har den med kallorna att göra?”

”Ingenting. Den råkade bara befinna sig där. De är grannar.”

”Bara förbryllar. Tar du bort den eller skall vi?”

”Det gör jag.”

Han granskade bilden. Det var då han upptäckte den lilla gestalten. På en utskjutande klippa långt borta. En kvinna. En röd jacka. Det var Anna. Han kom ihåg att hon suttit där och sett på när valarna lekte medan han fotograferade kallorna.

I samma ögonblick dök signaler upp i hans öra. De kom två och två. Lågmälda som om de bad om ursäkt för att de trängde sig på. Men envisa.

”Lisa, förlåt, det kommer ett samtal. Jag är tillbaka med detsamma.”

Han tryckte in det nya samtalet och sa hallå.

”Hej, det är Anna.”

Det var som om hon ringt från bilden. Han såg henne sitta där på klippan, samtidigt hörde han hennes röst. Rummet skakade till. Växterna omkring honom blev otydliga, avlägsna. Alla dessa orkidéer. Plötsligt utan mening och ändamål. Han tog ett djupt andetag.

”Anna”, fick han ur sig.

”Ja.”

Minnena störtade sig över honom. Först de ljuva. Anna blond och sval på en barnklinik i Indien. Annas hår över kudden på The Bay i Kapstaden, den söta doften från hennes hals. Och i Guatemala när hon steg upp ur sjön, solen, ljuset, hennes leende. Sedan minnena av smärtan. Av katastrofen som drabbade dem. Det knöt sig i hans inre.

”Du låter nära”, fick han fram.

”Jag är i Köpenhamn. På flygplatsen. Kastrup. Du har sagt att jag alltid är välkommen.”

”Ja”. Han visste inte vad han skulle säga. ”Ja, javisst. Men jag är mitt i ett samtal. Vad har du för nummer, jag ringer upp.”

”Det är bättre jag hör av mig så fort jag kan, hej så länge.”

Hon la på så hastigt att han inte hann säga det var länge sedan, vilken överraskning, hur har du det. Han såg på telefonen ett ögonblick.

Sen tryckte han tillbaka till Lisa.

”Ja.” Han kom inte ihåg vad de talat om.

”Vi talade om valen.”

Han tog sats.

”Bilden är från sydkusten, Hermanus, tio mil från Kapstaden. Valarna kommer hit från Antarktis och föder sina ungar. Folk vallfärdar hit. Stor show. Ungefär som tranorna vid Hornborgarsjön.”

”Och kallorna?”

”De växer där en bäck rinner ut i havet. De gillar fuktig mark.”

”Jag sitter med materialet framför mig. En annan fråga, de där stackarna i ödemarken. De små klotten, vad de nu hette, de hukar sig intill stenen under riset, du skriver att de är de sista, sen är arten utrotad. Nu måste jag fråga, hur kan du då påstå att de finns i svenska butiker?”

”De odlas i Europa. Kloteuforbior. Man har sedan gammalt några hanar och honor. Får barn. Du vet fröplantor.”

”Får barn? Talar vi inte om växter?”

”Det här släktet är tvåkönat. Vissa är hanar, andra honor. Man kan säga att de parar sig. Som människor.”

”Undrar om de har lika roligt.”

”Ursäkta Lisa, jag måste lägga på. Jag ringer.”

”Vänta lite. Jag vill göra en beställning. Jag såg din artikel om orkidéer i tjugusiga Flora. Betalar tyskarna bra?”

”De mäter bilderna med linjal och betalar per kvadratcentimeter. Och bra.”

Lisa deklarerade att hon ville ha en liknande artikel så fort som möjligt. Orkidén i munnen på orangutangen var ett måste. Senast fredag. Typiskt för en månadstidning, hur god tid de än hade på sig så gjordes de sista sidorna i panik.

Sedan skyndade hon till ämnet festen, tidningens tioårsjubileum till helgen, kunde han komma upp? När han tvekade försökte hon locka med Louise på layouten och hennes två dygns efterfest på Dalarö. Utvalda gäster, jämna par. Hon var ombedd att fråga honom. Han var frestad. För en frilans var det nyttigt att visa sig på redaktionsfester. Stockholms skärgård var ljuvlig så här års och Louise hade uppvaktat honom redan en gång.

Han lovade att ge besked under dagen, hej då.

Han stirrade i skärmen. Där satt Anna. Och nu var hon plötsligt i Köpenhamn på väg till honom. Han hade aldrig räknat med att se henne igen. Efter katastrofen, hade hon isolerat sig från honom. Avvisat alla hans försök att nå henne.

Vad kunde hon vilja honom nu?

Han startade Photoshop, aktiverade klonstämpeln, dränkte valen i en våg och mejlade iväg bilden till Lisa i Stockholm.

Han gick ut i trädgården och satte sig att vänta på bänken vid söderväggen med telefonen bredvid sig. Varför dök hon nu upp så plötsligt? Varför hade hon inte ringt, skrivit brev, skickat mejl, berättat att hon skulle komma?

Han tänkte tillbaka. De hade bara träffats tre gånger. Och bara någon vecka varje gång. Men för varje gång hade en känsla vuxit sig starkare inom honom. Han hade börjat tro att hon kunde bli en del av hans öde.

I Indien hade de mötts av en slump, när han gjorde ett reportage om slummen utanför Chennai, Indien. På samma sätt i Kapstaden två år senare, han hittade henne av en tillfällighet i en tidningsartikel om en läkargrupp i Crossroads, det gigantiska slumsamhället ute vid flygplatsen. Han hade letat upp henne, de hade fått tio dar tillsammans.

Tredje gången hade inte haft med slummen att göra. Han hade tagit reda på att hon befann sig i Guatemala och gjort sig ett ärende dit, en artikel

om orkidéerna i reservatet Selva Quetzal. Det låg nära Coban uppe i norr, där hon tjänstgjorde på en klinik för lokalbefolkningen, mest mayaindianer.

Han hade mejlat och frågat om hon kunde ta emot honom och det hade hon gjort som om deras förhållande inte ändrats trots att de inte träffats på mer än ett år. Som vän och kamrat. Och som älskare vars uppvaktning hon välkomnade men inte bad om.

Han hade bott hos henne på kliniken några dagar. Sedan hade hon följt med honom till reservatet. Han hade hittat både fågeloncidium, tigerorchidé och vita nunnan, som hade sina främsta habitat här och som han saknade i arkivet. De hade fortsatt till Lago de Izabal ett vattenrike med mangrove och småöar där det mesta av den vilda floran var orörd. I fem dagar hade de bott på Katamaran, ett litet hotell på pålar, med brädväggar och vasstak. Rummet längst ut. Inga fönster, bara öppna luckor och vattnet synligt mellan springorna i golvet. Sängarna med bottnar av tunna kedjor och fjädrar som gav kvidande ljud ifrån sig så att de måste älska nere på golvet. Dagar och nätter av lycka.

Den sista natten hade han fört framtiden på tal, de kunde kanske träffas snart igen, kanske etablera en stadigare gemenskap. Hon hade somnat på hans arm.

Det var när de kom tillbaka till Coban som katastrofen inträffade. Överfallet. Skändningen.

Telefonen ringde. Hans hjärta vände på sig.

”Hej Anna”, sa han.

”Kan jag”, en lågmäld mansröst, tvekande. ”Få tala med.” Ljudet högs av tvärt. Så kom det tillbaka med biltrafik på avstånd och en mansröst långt borta som ropade något ohörbart.

”Ja”, manade Peter på.

Det kom en flåsning i luren, sedan ett djupt andetag.

”Har ni något ledigt rum?” Nu högt och tydligt.

”Du har ringt fel. Jag hyr inte ut rum.”

”Ett enkelrum, bara för en natt.” Rösten osäker igen, nervös.

”Du har ringt fel nummer.”

”Inte ett enda rum ledigt?” Orden kom snabbt, snubblande. ”Det var synd. Adjö då.”

Ett klick och mannen var borta. Hade han inte förstått att han ringt fel? Varför fråga om, dessutom två gånger när han redan visste svaret?

En mås skrockade ovanför honom på solvita vingar mot den djupblå himlen. Skrattnås. Kungsliljorna intill bänken skickade ut sin tunga doft i heta vågor. Nerifrån hamnen ljudet av en fiskebåt som startade. Måsen skrockade igen.

Han reste sig, gick in i florariet och satte sig vid sin Mac. Tillbaka till bildarkivet, fram med mappen Flora, in med orkidébilderna i Photoshopen. Hans blick stannade vid orangutangen med orkidén i munnen. Bilden var tagen för många år sedan i Sepilok, nordöstra Borneo. Orangutangen var en halvtam hona som genast förstått hans bildidé när han gav henne orkidén som han plockat på vägen, en liten lila vanda.

Han såg på klockan. Tio precis. Hur många timmar i sitt liv hade han tillbragt med att vänta på att någon skulle ringa upp? Chefredaktörer, sekreterare på företag, tjänstemän på departement och ambassader,

intervjuoffer av olika slag, kvinnor han uppvaktat. Sammanlagda skulle hans vänteminuter bli till veckor, kanske månader av hans liv.

När klockan var kvart i elva var han klar med bilderna och la dem i en mapp som han döpte till Lisa Orkidéer, femton bilder med en upplösning på mellan fem och åtta megabyte. Öppnade mejlen, lade in mappen och skickade iväg den.

Det ringde på dörren.

Två män stod bredvid varandra på stengången, farligt nära gräsmattan där gräset i den nysådda kvadratmetern kommit upp som skägghun på en tonårspojke. Den ena smal och välklädd som om han skulle på en uppvaktning, den andre stor och stark som om han tog en paus i ett anläggningarbete.

Ett omaka par.

Den smale bar en tunn ljusgrå sommarkostym med handsydd stygn i slagen, bländvit skjorta och regnbågsfärgad slips i siden. Det mörka håret med silverstänk vid tinningarna var kammat ner över ena ögonbrynet i välvårdad ostyrighet. Han höll upp ett ID-kort mellan tummen och pekfingret.

”Brandförsvaret, Lindgren.” Han såg trött och uttråkad ut, pekade mot den store. ”Olsson, min assistent. Till yrket taktäckare. Gäller vasstaket. Checkar alla vasstak i kommunen. Får vi komma in? En liten titt inifrån gårdssidan. Tar bara några minuter.”

Den store Olsson var klädd i svarta Adidas, grå jeans och en kortärmad svart Lacoste som framhävde de svällande armmusklerna och nästan dolde fettvalkarna kring midjan, ett kraftpaket som många gånger tvekat mellan gymmet och matsalen och lika många gånger valt båda.

Peter visade dem igenom hallen och köket och ut på gården. Lindgren rörde sig snabbt, muskelbyggaren verkade ha svårt att få alla musklerna med sig.

”Fint hus. Inte byggt igår.” Lindgren hade en känslig mun, ett mjukt ansikte, en lojt insmickrande blick som hos en latinsk älskare. ”Mycket gammalt?”

”År 1842 inreddes ett av rummen som skolsal. Folkskolereformen kom det året. Huset var gammalt redan då.”

”Vasstaket hur gammalt?” Lindgren tog stöd mot bordet på uteplatsen, knäppte upp kavajen, avslöjade en slipshållare i guld och ställde sig att granska taket.

”Snart fyrti år”.

”Så länge har du förstås inte bott här.”

”Jag köpte huset för några år sedan.”

Lindgren gick tillbaka in i huset och inspekterade fönsterkarmarna i köket.

”Massa blommor”, sa han igen. ”Mycket jobb för lilla frun.”

”Det finns ingen liten fru här.”

”Vem vattnar blommorna?”

”Det får allt bli lilla jag.”

Lindgren gav honom en frågande blick. Samma blick hade Peter mött förut, full av fördomar om hur blomsterskötsel hänger samman med manligt och kvinnligt.

”Växter är en del av mitt jobb.”

”Aha, jag förstår.”

Könsordningen återställd: att vattna blommor i hemmet var kvinnligt, att vattna blommor i jobbet manligt.

”Säljer du?”

”Skriver. Och fotograferar.”

Det knakade i golvet på övervåningen. Tunga steg. Peter såg sig om. Olsson var försvunnen. Han gick bort till trappan, tog den i dubbla steg.

”Vad gör du här uppe?”

Olsson stod mitt på golvet i det stora rummet. Han pekade på det långa fönstret mot havet med alla dess växter.

”Granna grönsaker”. Han talade skånska med en tunn på gränsen till kvinnlig röst.

Peter pekade bakåt mot trappan. Olsson gav honom ett flin, gick rakt mot honom som om han skulle ramma honom, vek smidigt undan och tog sig nerför trappan till hallen.

”Tack för besöket.” Peter öppnade ytterdörren.

Olsson lade armarna i kors, de fick knappt plats över bröstkorgen. Med sitt runda ansikte, sin lilla mun och näsa, sina små ögon och sina smålockar på hjässan, stod han där, en hotfull ängel. Han verkade ointresserad av allt i synnerhet ytterdörren.

Lindgren syntes inte till. Peter skyndade in i köket. Tomt. Han gick vidare till florariet. Där stod Lindgren. Han lutade sig lätt mot väggen och tittade upp på växterna som befolkade bjälkarna i taket.

”Orkidéer”, sa Lindgren. ”Lila blommor, tjocka blad, luktar som horor.”

”Kan jag få se på ditt ID-kort igen”, sa Peter.

”Hör du blomstergossen.” Olssons röst bakom honom. ”Stick inte upp.”

Peter vände sig om.

Olsson hade fortfarande armarna i kors över bröstet. Han utstrålade hot om våld.

Peter drog efter andan och vände sig tillbaka mot Lindgren.

”ID-kortet!”

Lindgren rättade till slipsknuten.

”Du”, sa han stilla. ”Var gömmer du Lilla horan?”

”Vad sa du?” Peter trodde att han hört fel. ”Sa du hora?”

Lindgren tog ett steg närmre tillsammans med en svag doft av rakvatten eller parfym, mysk. Han klippte av sitt leende, mindre latinsk älskare mera varg.

”Lilla horan, var det. Frågar sista gången.” Han talade tyst mellan strama läppar. ”Vi vet att hon varit här. Var är hon nu?”

Peter hörde ett susande ljud bakom sig, en huva fördes över hans huvud och drogs samman om halsen. En plastkasse, hann han tänka. Hans armar och överkropp fångades i ett järngrepp, lungorna trycktes samman, golvet försvann under fötterna, han lyftes upp och sattes ner. Han försökte andas. Plastkassen slöt tätt om hans mun och näsa. Han fick inte luft. Han kunde ingenting se genom plasten.

”Kovacs frågar bara en gång.” Olssons tunna röst. ”Var är Lilla horan? Nu lyfter jag på påsen, då svarar du. Kvickt som fan.”

Han lossade på plastkassen, Peter drog efter andan, han kunde inte tala, en järnklämma höll på att krossa hans strupe, Olssons hand. Så lättade greppet.

”Vad talar ni om”, fick han mödosamt fram.

”Lilla horan.” Olssons gälla skånska gick rakt in i örat. ”Hör du dåligt? Var är hon? Vi vill tala med henne.”

”Okey, låt mig få hämta andan.”

Han andades djupt några gånger. Hostade till som för att klara strupen. Olssons hand lämnade hans hals.

Då sparkade han bakåt, träffade Olssons ben. Han kastades åt sidan, slog in i väggen, plötslig smärta, något rev honom i underarmen. Han kröp samman, vände tvärt och försökte runda Olsson. Stopp. Ett slag i ryggen, ett grepp i skjortan, tyg revs sönder, ett par knappar rasslade i golvet.

Han lyftes upp.

Plastkassen drogs ner över ansiktet, stramade åt över näsa och mun, snördes åt runt hans hals. Han fick kvävningsspanik, sparkade ut med ena benet igen, träffade något hårt, hörde ett grymtande, försökte vrida sig loss men kom inte ur greppet, luften tog slut, det svartnade för ögonen, benen mjuknade under honom.

”En sista chans”, Olsson röst lät fjärran. Plastpåsen lossnade framför munnen, han hörde ett hest, inåtvänt rop, förstod att det var han själv som drog efter andan. ”Berätta nu, för fan. Var är hon?”

”Här är bara jag.” Han kunde knappt tala. ”Ingen annan har varit här.”

”Okej.” Olsson igen. ”Död genom kvävning”.

Plastkassen kom tillbaka, drogs åt hårt, han försökte kämpa sig fri med armar och ben, förgäves, luften tog slut, armarna sjönk tillbaka, benen mjuknade igen.

”Sluta”, hörde han Kovacs röst.

Olson släppte greppet om honom och drog av plastkassen. Benen bar honom inte, han föll raklång i golvet.

”Låt honom vara. Han hade snackat om han vetat något.” Kovacs böjde sig ner över Peter. ”Det här har inte hänt. Snackar du med snuten eller liknande, ja, tänk på ditt vasstak. En tändsticka, så poff.”

Magen vände sig djupt inne i honom. Han förmådde inte säga något, förmådde inte göra något, bara sjunka ännu mera samman där han låg på golvet. Övermannad av vanmakt, nederlag.

På avstånd hörde han hur männens steg avlägsnade sig, ytterdörren öppnades och stängdes.

Kapitel 2.

Han försökte samla ihop de lösa bitarna av sig själv. Munnen var torr, luftrören sved. Han kände fortfarande greppet om överarmarna och bröstkorgen. Det var som om taket fallit ner över honom.

Men andetagen började lugna ner sig, musklerna återvände sakta till armar och ben. En skärande smärta kom från höger arm. Blod rann från en decimeter lång skåra längs utsidan av underarmen.

Han såg upp på väggen. Där satt en spik kvar efter en tavla han tagit bort för några månader sedan. En tunn stålspik utan huvud. Spetsig som en nål. Blodet från såret rann i en stilla rännil ner på golvet och spädde på en röd sjö, stor som en desserttallrik. Ett högt pris för gammalt slarv.

Han reste sig, tog ett snedsteg, rummet vände på sig först åt ett håll sedan åt ett annat. Yrsel. Illamående. Benen bar honom knappt.

Han sjönk ner på en stol och försökte andas djupt. Efter hand sjönk illamåendet undan. Han rörde prövande på lemmarna, böjde överkroppen framåt, bakåt, och åt sidorna, vred på huvudet. Allt var på plats.

Utom självförtroendet.

Så lätt han hade fallit för ett framviftat ID-kort. För ett falskt namn, Lindgren hade blivit Kovacs efter en kvart. Sedan hade allt gått fort. Han hade inte kunnat göra större motstånd än en fågel i klorna på en katt. Proffs, tänkte han. De hade gått till verket med yrkesmässig effektivitet. Kallt och metodiskt.

Han tog sig ut till badrummet, tvättade såret under rinnande vatten, plockade fram en kompress ur medicinskåpet och lade ett bandage om armen. Han upptäckte droppar av blod på golvet, tog en rulle hushållspapper torkade upp dem en efter en genom köket, tvättade noga bort blodet där han fallit, hämtade en tång, drog ut den lilla spiken och spolade till slut ner alltsamman på toaletten.

Han funderade på att ringa till polisen och anmäla överfallet. Han tvekade. Han mådde inte bra. Det låg ett tryck inuti bröstet, en sorts förskräckelsens tjocka vadd.

Rädsla.

Rädsla var en ganska ny erfarenhet. Tills för två år sedan hade han känt sig trygg. Under åren som reporter hade han blivit jagad, slagen, rånad, en gång hade han varit nära att bli skjuten. Ändå hade han upplevt livet som en färd på en varm och ljus flod vars forsar och fall han kunde övervinna allteftersom de dök upp.

Nu var den självklara tryggheten borta. Efter överfallet i Guatemala. Våldet. Den barbariska förnedringen.

Jagsvag. Han hade fastnat för ordet när han hört det om kungen. Jagsvag. Kungen hade kallats jagsvag.

Ordet hade satt sig som en etikett på honom själv. Det var sådan han blivit. Jagsvag.

Det som hänt på Annas klinik hade förändrat honom i grunden. En skrämseklocka hade etablerat sig i hans inre, en varningssignal, se upp för farligheter, de gömmer sig där du minst anar det. Han hade mer och mer avstått från de äventyrliga reportagen. Sökt sig till en lugnare värld, stigit in i en idyllisk trädgård av växter, odling och botanik, stängt grinden bakom sig.

Han såg på klockan. Halv tolv. Något måste ha hänt Anna. Hon tillhörde inte den sortens kvinnor som lovade en sak, glömde bort vad de lovat och sedan skyndade sig att fantisera samman en förklaring, som de i nästa skede blev sårade över att man inte trodde på.

Han kom att tänka på att Anna gett honom numret till hennes lägenhet i Malmö. Lägenheten var hennes ankare i Sverige, för det mesta uttyrd. Hon hade varit hemma som hastigast, haft ett möte i Stockholm, bett honom ringa henne nästa dag men sedan själv ringt och meddelat att hon reste till en tjänst i Guatemala så gott som omgående.

Han slog numret. Ett dussin signaler gick ut. Inget svar.

En gäll signal skar genom huset. Ringklockan vid ytterdörren. Något drog sig samman inom honom. Var de båda männen tillbaka? Han skyndade fram till hallfönstret, det stod en polisbil på gatan med en polis vid ratten. Han gick och öppnade.

”Är detta Peter Raus?”

En stor och grov polis stirrade på honom under tjocka ögonbryn, djupt rynkad panna, ett stubbat grått hår och allra överst Lilla riksvapnet i mössan, tre kronor i guld mot blått över korsade risknippen. Han var i övre medelåldern och talade högt och myndigt som en rektor för hela skolan. Ordningsmakten i egen hög person.

Peter nickade.

Polisen höll fram sitt ID-kort med ena handen: Leonard Lund polisassistent. I den andra höll han en genomskinlig plastpåse som innehöll en liten papperslapp med klumpigt skrivna siffror. Han lyfte upp den framför Peters ögon.

”Är detta ert telefonnummer?”

Peter läste siffrorna.

”Ja.”

Polisen fick syn på bandaget på Peters arm. Han sänkte ögonbrynen och pekade på bandaget.

”Vad har hänt här?”

”Skurit mig.”

”Råkar ni vara vänsterhänt?”

”Nej.”

”Här har vi värsta akrobaten.” Han såg triumferande ut. ”För alla andra är det omöjligt. Ingen kan skära sig i samma arm som håller i kniven.” Han nickade bekräftande. En genial slutsats, en lögn avslöjad.

”Jag höll inte i någon kniv.”

”Jag förstår. Någon annan höll i kniven.” Han sträckte fram handen och drog i tyget på Peters sönderrivna skjorta. ”Och det här? Jag ser att ni varit i slagsmål.”

”Jag har blivit överfallen.”

”Det säger alla som varit i slagsmål.” Han vände sig mot polisbilen och gjorde ett tecken. En ung och gänglig polis steg ur och kom gående mot huset.

”Vad gäller det”, fick Peter ur sig.

Telefonen ringde i rummet bredvid. Det kunde vara Anna. Han tog några steg in i rummet, lyfte luren.

Peter svarade. Det var hans mamma.

”Jag kan inte tala just nu, mamma.”

”Jag måste tala med dig. Det gäller Getsjö.” Hans mamma var inte den som lätt sig avspisas utan vidare.

”Kan inte. Polisen är här.”

”Är det sant?”

”Tyvärr.

”Men du är förstås oskyldig.” Hon hade alltid trott honom om gott.

”Självklart. Jag ringer.”

Peter lade på. Ställde sig innanför tröskeln till ytterdörren.

”Ni har blivit överfallen, säger ni.” Leonard Lund tog vid där han slutat. ”Ni är skadad. Varför har ni inte anmält överfallet för polisen?”

Peter fick plötsligt nog. Han hade inte hunnit hämtat sig från överfallet. Och så nu denna översittare.

”Vad är det ni vill mig.” Han hörde hur gäll hans röst lät. ”Är jag misstänkt för något? Säg vad ni vill ha sagt och ge er sedan av härifrån.”

”Nu ska vi ta det lugnt här. Svara på min fråga. Överfallet. Var ägde det rum?”

Den andre polisen hade ställt sig bredvid, beredd att ingripa vid behov. Peters illamående kom tillbaka. Kvävningsskänslan. Dagen omkring honom höljdes in av en tunn gråbrun hinna. Han orkade inte stå emot.

”Här i mitt hem”, sa han lågt. ”Två män. De misshandlade mig. Den ene försökte kväva mig med en plastpåse. De ville tvinga mig att tala. Var är Lilla horan? frågade de. Jag försökte komma loss. Min skjorta trasades sönder. Jag rev armen på en tavelspik på väggen. När jag vaknade till låg jag på golvet i en blodpöl.”

”Så bra.” Leonard Lund skakade bekymrat på huvudet. ”Då bara visar ni oss spiken och blodpölen så drar vi oss tillbaka med en ursäkt.”

”Spiken har jag gjort mig av med. Blodpölen har jag tvättat bort.”

”Överfallen av okända män. Inga spår. Och det ska jag tro på?”

Peter tog ett snabbt steg tillbaka och försökte dra igen dörren. Polisen på andra sidan drog emot. Han var starkast. Peter snubblade framåt. Den unge polisen grep tag i honom, vände honom om och vred upp hans ena arm på ryggen.

”Motstånd mot polis”, sa Leonard Lund. ”Våldsamt motstånd. Vi tar honom med till brottsplatsen. Jag förväntar mig ett erkännande när jag konfronterar honom med offret.”

”Ta det lugnt Leonard”, vädjade den andre. Han verkade inte så självsäkert överhetlig som den andre, mer modern, mer en allmänhetens tjänare.

”Mannen passar perfekt in i bilden.” Han pekade på bandaget på Peters arm. ”Han har ett blodigt sår på armen, vi har en blodig kniv!” Han pekade på skjortan. ”Sönderriven skjorta. Typiskt slagsmål. Uppträder konstigt, förvirrat.”

”Du går för fort fram.”

”Så har vi telefonnumret. Avgörande bevis.”

”Det vet jag inte.”

”Ett snabbt gripande ger ett snabbt uppklarande. Det är ni förstås inte vana vid i den här tröga landsändan.”

”Bäst jag rapporterar till chefen.” Stefan lade handen på radion.

”Dumheter. Vi rapporterat när paketet är inslaget och färdigt. Sen får chefen en present. Slut på diskussionen.”

*

Peters händer förenades på magen med ett klickande ljud. Handfängsel. Han beslöt sig för att lugnt följa med, att inte göra motstånd. Motstånd skulle han ha gjort från början. Bestämt. Auktoritativt. Detta var priset han fick betala för sin jagsvaghet.

Samtidigt vaknade en känsla av nyfikenhet, av förväntan. Vad inbillade de sig att han hade gjort? Misstänkt för mord. På vem då? Och hur skulle det sluta? Kanske i en liten trevlig krönika om ordningsmakten som komik.

Hans huvud trycktes ner när han föstes in i baksätet på polisbilen. De körde längs Byavägen. På andra sidan sundet avtecknade sig Själlands tunna landkontur, en långsmal pråm lastad med skog och ängar på väg norrut med Gilleleje i fören. Några segelbåtar låg och flöt med knappt fyllda segel.

De bromsade in vid en scen som hämtad ur en deckarserie. En polisbil parkerad på gräset mellan vägen och skogen. Blåvita plastband spärrade av gångvägen som löpte in bland träden. En uniformerad polis stod vakt vid en rödgul skylt som dinglade från ett av banden: ”Avspärrat jämlikt rättegångsbanken 27 kap. 15§. Överträdelse medför straffansvar.”

”Det är här”, sa Stefan helt i onödan.

Han tog Peter i armen, de böjde sig ner under bandet och följde vägen in i skogen. Peter kände den väl. Den bestod av tallar som en gång planterats för att hejda sandflykten. Till höger reste sig tallarna raka och slanka som på en nationalromantisk målning. Till vänster hade nationalromantiken kastats omkull av vinterstormarna och splittrats till bråte. Markens tjocka matta av barr buktade sig i låga kullar, några av dem dolde rösen som ett järnåldersfolk lämnat efter sig med rester av flintföremål och benbitar av sig själva.

Leonard Lund gick i täten följd av Peter som hade Stefan bakom sig med hans hand om ena överarmen. De tog till höger in på motionsspåret som gick i en slinga strax innanför skogens yttersidor. Här växte mest björk, en blandning av sly och slanka träd. Tung trafik dundrade fram på vägen som strök fram alldeles intill utmed skogens östra sida.

Det höga vattentornet skymtade genom lövverket. Nya blåvita avspärrningsband inhägnade ett tätt snår av björnbär omgivet av vildhallon. En uniformerad polis stod framåtböjd och spanade in under björnbärnsnåret. En annan hade satt på sig vita handskar och plockade med en bår på marken täckt av ett grönt överdrag. En man i jeans och sportskjorta riktade en kamera mot något inne i snåret.

Leonard Lund stannade.

”Vi befinner oss nu på platsen för ett brott”, sa han. ”Vänta här.”

Längre fram på motionsslingan stod en ung kvinna med långt rödbrunt hår och höll armen om en björk som för att inte falla omkull. Hon var klädd i löparskor, korta ljusblå sidenshorts med vita revärer och hade knutit

ärmarna på en rosa sidenjacka runt midjan. Han kände igen henne. Det var Cecilia, dottern i grannhuset. Han hälsade. Hon stirrade oseende på honom. Som ett offer för våldtäkt, tänkte han.

”Gå in här.” Leonard Lund lyfte det blåvita avspärrningsbandet och släppte Peter framför sig på en nytrampad stig som ledde rakt in i det täta snåret.

”Stanna.”

En man låg bland björnbärsrevorna som om han fallit ner från himlen. Han var i trettioårsåldern. Han låg på vänster sida med ena armen under huvudet så att ansiktet vridits uppåt i en onaturlig ställning. Ögonen var öppna, stirrande, munnen gapade halvöppen, hakan hade fallit ner, som om han dött mitt i ett skrik.

Den döde var klädd i sportskor, jeans och vinröd kortärmad skjorta. Byxorna var uppdragna och visade ett par nästan maka strumpor, en grå och en blågrå. Hans halvlånga, mörkbruna hår låg i slingor över örat och halsen som om han nyss gjort en kokett knyck på nacken.

Peter rös i solvärmen. Han hade sett döda människor tidigare. Män som dött i trafikolyckor, kvinnor som bränts inne, soldater som dött i strid, barn som dött av undernäring. Han hade aldrig vant sig.

”Gå ända fram”, manade Leonard Lund. ”Du känner säkert den här mannen. Vad heter han?”

Peter gick fram ett par steg och granskade mannens ansikte. Ögonbrynen var ljusare än håret som om de var färgade. Han hade ett brunt ärr över näsroten, för länge sedan läkt, antagligen från barndomen. Ett blad från en björk låg på kinden som ett sigill, en bekräftelse från naturen själv, här saknas liv.

”Det är ingen jag känner.”

”Han kände dig. Han hade ditt telefonnummer på en lapp.”

”Jag har aldrig sett honom.”

”Han har kommit hit därifrån.” Leonard Lund pekade mot en låg stengärdesgård tio meter bort nästan helt nedsjunken i gräset. ”Man ser att han släpats hit, gömmts här, fast hon där borta fick syn på honom ändå.” Han nickade mot Cecilia.

Snåret var nertrampat mellan den döde och stengärdesgården. En blodfläck lyste röd på en av stenarna.

”Hej Leonard.” En uniformerad polis kom fram ur lövverket mot vägen. ”Vi har spår efter bilar som stått i gräset här ute. Avtryck av däck. Gott om fotavtryck. Lätt att se vilka som är färska. Det har regnat i natt.”

”Du vet vad ni ska göra”, sa Leonard Lund.

”Vi väntar på Jocke. Han är på väg med utrustningen.” Han drog sig tillbaka genom de täta buskarna. Trafiken dånade förbi därute på andra sidan den gröna ridån.

Leonard Lund stirrade Peter i ögonen.

”Det kan delvis ha varit en olycka. Ett vållande i stället för överlagt mord. Ni slogs, din skjorta gick i bitar. Han drog kniv, han skar dig på armen. Du försvarade dig, klippte till. Han föll baklänges, slog huvudet mot stenen. Krossår i nacken. Omedelbar död.

Han blev förtrolig, tog ett steg närmre, sänkte rösten.

”Låt mig ge dig ett gott råd. Var det en olycka, bekänn omedelbart. Nu här på platsen. Du hamnar i ett bättre låge. Du blir trovärdig. En olycka kan

hända vem som helst. Men erkänner du inte! Då blir du sannolikt dömd för mord och får sitta många år.”

Peter teg.

”Tro mig, jag säger det för din egen skull. Erkänn nu.”

Peter kände att han måste komma upp ur det kompakta underläget. Upp ur mesigheten. Vad hade han att hävda sig med? Han försökte med sin bästa tillgång. Språket.

”Du bara extrapolerar”, sa han lugnt.

”Vasa?” Leonard Lund ryckte till. ”Vad gör jag?”

”Extrapolerar. Du gör några iakttagelser och drar sedan en slutsats i tangentens riktning. Det är ett vanligt misstag. Måste vara en polisiär dödssynd.”

”Vad då tangenten.”

”Du utgår från några enstaka fakta, mitt telefonnummer hos den döde, bandaget på min arm, min sönderrivna skjorta, allt pekar framåt i önskad riktning. Och sedan galopperar du på tills du nu står här och gör dig löjlig.”

”Jaså du säger till mig att jag är löjlig.” Vreden lyste ur ögonen på den myndige polisen. ”Då skall jag säga en sak till dig.”

Han ställde sig rakt framför Peter.

”Härmed griper jag dig enligt rättegångsbalken 24. kapitlet 7. paragrafen. Du är misstänkt för mord, alternativt vållande till annans död.”